

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 11

1. JUNI 1934

83. AARGANG

EN PROFET I DAG.

Af Eldste *Franklin S. Harris, Jun.*

Er der Brug for en Profet i Dag? Er en Repræsentant fra Gud, bemyndiget til at aabenbare Guds Vilje til Folket, nødvendig i dette det tyvende Aarhundrede? Det er Spørgsmaal, som i Dag stilles af mange Mennesker. At mange Mennesker feler Nødvendigheden af et saadant Forerskab vises ved nye religiøse Grupperes hurtige Vækst og ved separatistiske Bevægelser i de bestaaende Kirker. Mennesker søger efter guddommeligt Forerskab for i Dag. Deres Problemer er ikke fuldstændig løst af Fortidens Profeter, for Tiderne har forandret sig. Det er i højeste Grad af Betydning, at ikke blot Lægmænd, men ogsaa religiøse Ledere i Dag feler Nødvendigheden af guddommeligt beskikket Forerskab og af Guds Sandheder, anvendt i denne Tid og Slægt. Pastor A. Sutherland skrev den 18. November i »Luton Saturday Telegraph« følgende:

»Vi forstaar og erkender alle, at der maa gores noget; thi i Øjeblikket er vi i den Stilling, hvor vore jordiske Ledere famler og er usikre, Folket driver af Sted uden Maal og dor. Vi kan ikke glemme, at naar den blinde er sat til at lede den blinde, er der Mulighed og Chance for, at de begge vil havne i Groften. Da der ikke kan være Tale om en Diktator, hvad mener man saa om en Profet?

»Profeten er aldrig selvbeskikket. Det er godt at have det i Erindringen. Han vælges heller ikke af sine Medmennesker. Han er altid sendt fra Himmelen. Jeg opmuntres ved den Tanke, at han har Tilbojelighed til at vise sig i det rette Øjeblik. Naar det er Tilfældet, er jeg tilbojelig til at tro, at vor Profet sandelig maa være ved at blive rede til at komme til os. Lad os ikke glemme det; haab og bed for hans Komme. Menneskene har en gammel Vane at hilse den sande Profet med Sten. Vi behøver ikke blive forbavsede, hvis et »gammeltdags« Velkommen venter Profeten af i Dag. Ingen kan sige, hvorfra en saadan Profet skal komme, men at vi trænger til ham, derom er der ingen Tvivl.«

Pastor Sutherland er ikke alene om at se det betimelige i en saadan Ledelse. Dr. John Scott Lidgett, Metodistkirkens første Præsident, har sagt:

»Det er utvivlsomt sandt, at vi trænger til en religiøs Vækkelse. . . . Men en saadan Vækkelse kan ikke være af Mennesker. Den maa være gudgiven. Vi maa bede om den, arbejde for den; men Naaden, som alene skal gøre den mulig, maa komme fra Gud.«

Sir Michael Sadler, der er en kendt Pædagog, har sagt:

»Ungdommen er ivrig og hungrer efter — Tro, efter værdigt Arbejde, efter en Leder, som de kan stole paa og følge uden Tvivl.«

Ifølge Udtalelser af disse Mænd, som er religiøse Ledere, trænger vi til en Profet, der er guddommelig kaldt, for at tilfredsstille Folkets Trang.

At Folk erkender Nødvendigheden af guddommelig Styrelse i vor Tid er et andet Sandsynlighedsbevis paa »Mormonismen«. Før naar en retfærdig Trang er almindelig, maa det, der tilfredsstiller den, nødvendigvis være baseret paa Sandheden. Denne guddommelige Vejledning, der er livsvigtig i Individets og Gruppens religiøse Liv, findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Siden Kirken blev organiseret under guddommelig Vejledning, har der været en Profet til at give nye Sandheder, bekræfte gamle Sandheder og lede og styre Folket til at løse Livets Problemer.

Joseph Smith, vor Tids første Profet, modtog sin Myndighed af Peter, Jakob og Johannes, de sidste, der var i Besiddelse af Myndighedens Nøgler i Tidernes Midtes Husholdning. Skont forfulgt, som ogsaa de fordums Profeter var, har Joseph Smith og hans Efterfølgere givet og giver stadig profetisk Ledelse, som Menneskene i Dag ønsker og trænger til. Ægtheden og Paalideligheden af deres Arbejde bekræftes ved de Sandheder, de har aabenbaret, ved den Kirkeorganisation,

de udviklede, og paa »Frugterne« af godt Hundrede Aars profetisk Ledelse af de Sidste Dages Hellige.

At profetisk Styrelse, en Trang, der anerkendes af mange religiøse Ledere i Dag, findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og i Virkeligheden var den »Klippe«, hvorpaa Kirken oprindeligt blev grundlagt, er kun et Bevis paa dens guddommelige Begyndelse.

LOGAN TEMPEL HAR 50-AARS JUBILÆUM.

Den 17. Maj 1884 indviede Præsident John H. Taylor Logan Tempel, som er beliggende — hvad Navnet angiver — i Byen Logan, ca. 90 engelske Mil nord for Salt Lake City. Det er meget smukt beliggende paa en Høj med vid Udsigt over Byen.

Bygningen og Tempelhaven er noget af det skønneste i Byen. Intet er skønnere end en Sommermorgen at gaa gennem den smukke Tempelhave, hvor der er Blomster og Planter i Tusindvis. Tempellets nuværende Præsident Joseph R. Shepherd elsker Blomster; han lever for Tempelarbejdet og sine Blomster.

Det er umuligt at beskrive det store Arbejde, der bliver udført hver Dag i dette Tempel, hvor vore gode Søkende arbejder for vore afdøde Slægtninge.

Søkende i Europa er især taknemlige for det store opofrende Arbejde, vore Søkende i Cache Staven har udført for dem. I de sidste to Aar er der blevet udført Arbejde for 200.000 Navne af dem, som ikke selv er i Stand til at komme i Herrens Hus.

Vi lykønsker Præsident Joseph R. Shepherd i Anledning af Jubilæet og beder, at dette Herrens Hus endnu i mange Aar maa staa til de Helliges Velsignelse.

Holger M. Larsen.

UNGDOMSSTÆVNET I ESBJERG I PINSEN.

Lad os sige det straks: Ungdomsstævnet i Esbjerg i Pinsen 1934 blev en Kæmpesukces. Det var det tredie i Rækken af de Stævner, der er blevet afholdt i Den danske Mission. Aar for Aar bliver disse Stævner og Sammenkomster bedre; og uden Overdrivelse kan det siges, at det tredie Ungdomsstævne blev det hidtil bedste.

Allerede i Lobet af Fredagen begyndte de første Deltagere

at ankomme til Esbjerg, som i Aar var udvalgt til Stævnets Afholdelse. Det store Rykind tog dog først Fart i Løbet af Lordagen. Søndag Formiddag kom de sidste Deltagere. I Aar var flere Byer repræsenterede end tidligere. Der var Repræsentanter fra Aalborg, Aarhus, Silkeborg, Herning, Esbjerg, Odense, Ringe og København. Desuden var der et Par enkelte Deltagere fra Flensborg og Salt Lake City. Stævnet i Aar havde endnu en Attraktion fremfor de andre Aars, idet Præsident og Soster Joseph F. Merrill var til Stede som Hædersgæster.

Mandag Morgen Kl. 8¹/₂ afholdtes der Mode for de tilstedeværende Funktionærer. I dette Mode gaves der mange gode Raad og Formaninger af Hovedbestyrelsen. Og det er Hovedbestyrelsens Haab, at de Ting, der blev droftede der, maa blive praktiseret i Grenene gennem det kommende Aar, og da vil Resultatet ikke udeblive i Form af endnu bedre og fuldkommere Ungdomsföreninger.

Stævnets første officielle Mode tog sin Begyndelse Kl. 10 Formiddag og lededes af 1. Raadgiver i Hovedbestyrelsen for Unge Mænd, Ældste Valdemar Jacobsen. I dette Mode blev der afholdt Konkurrence i Foredrag og genfortalt Historie.

Kl. 14 tog Søndagens andet Mode sin Begyndelse under Ledelse af Præsidenten for Unge Mænd, Ældste Orson B. West. I dette Mode afholdtes der Konkurrencer i Korsang, Blandet Kvartet, Herrekvartet og Dameduet. Alt fik et vellykket Forløb.

Kl. 19 begyndte det store offentlige Mode, der helt igennem Elev en aandelig Fest for alle de tilstedeværende. Modet lededes af Missionspræsident Holger M. Larsen. Efter at Soster Rachel S. Larsen og Soster Emily T. Merrill havde holdt korte Taler, og Broder Valdemar Jacobsen, København, havde sunget en Solo, talte Ældste Søren J. Jespersen fra Salt Lake City. Broder Jespersen har under sit Besøg i sit Fædreland vundet alle de Helliges Hjerter ved sin noble Optræden og sine vidunderlige Taler. Han bragte en Tak til alle Søkende for, hvad de havde gjort for ham under Opholdet i Danmark. Derefter talte Dr. Joseph F. Merrill, Præsident over Den europæiske Mission, til Forsamlingen. Han talte med stor Kraft til de Hellige og de besøgende, formanede dem til at vandre paa Herrens Veje. Missionspræsidenten fungerede som Tolk gennem alle Moderne. Da Forsamlingen til Slut sang den skønne Sang: »Skal vi svigte vore Pagter?« gennembevædes alle af den Helligaand, som i saa rigt Maal havde gjort sig gældende. Sjælden er en Sang blevet sunget med større Kraft end denne Aften.

Mandag Formiddag Kl. 10 begyndte Konkurrencerne i Skuespil. Alle Hold ydede en udmærket Præstation; gennem »Stjernen« ønsker vi at sende en venlig Tak til Forfatteren af Stykket, Broder Sigfred Andersen, København.

Kl. 17 tog Banketten sin Begyndelse med Præsident Holger M. Larsen som Ceremonimester. En munter og forventningsfuld Stemning gjorde sig gældende; mange Taler, Sange og Musiknumre vekslede med hinanden. Blandt Talerne var Præsident og Søster Merrill, Broder Klint fra Flensborg og Broder Jespersen fra Salt Lake City, der benyttede Anledningen til at sige et sidste Farvel til Søsken og Venner. Endelig naaede vi frem til det mest spændende af det alt-sammen: Præmieuddelingen. Mangt et Hjerter bankede heftigt. Resultaterne blev følgende: 1. Præmie i Foredrag gik til Borge Kragh, København, 2. Præmie til William Pedersen, Aalborg. 1. Præmie i Genfortalt Historie til Anny Breum, København, 2. Præmie til Asta Giessing, Aalborg. Herrekvartetten vandtes af Aalborg ved Richard D. Johnson, Peter Olsen og Brodrene Chr. og Dusinius Tranholm. 2. Præmie vandtes af de fire Københavnerne, Edmund Kaiser, Richard Nielsen, Valdemar Jacobsen og Hugh M. Bird. Blandet Kvar-tet vandtes af de fire Søsken Nielsen fra Aarhus; 2. Præmie af København ved Eva M. Gregersen, Laila Giertsen, Edmund Kaiser og Paul W. Jespersen. Dameduet vandtes af Eva M. Gregersen og Laila Giertsen, København; 2. Præmie af Selma Petersen og Dagny Nielsen, Esbjerg. Københavns Sangkor vandt Konkurrencen i Korsang og Aalborg blev Nr. 2. Skue-spillet vandtes af Aarhus Grens Hold; Københavns Grens Hold fik 2. Præmie. De bedste Roller vandtes af Frede Thom-sen, Verner Larsen, Lilly Jensen, alle af Aarhus, og Inger Frederiksen, København.

Efter Banketten og Præmieuddelingen var der Opvisning i Stepdans af Anny Breum og Inger Frederiksen, København. Derefter var der Dans, som afsluttede det begivenhedsrige Stævne.

Som allerede sagt blev Stævnet en Oplevelse for alle Del-tagerne. Alle tog et smukt og skønt Minde med sig hjem. Der er ingen Tvivl om, at disse Stævner er til stor Velsignelse og Opmuntring for de unge i Den danske Mission. I Aar var Konkurrencen i de forskellige Aktiviteter meget haard, og Standarden og Kvaliteten meget høj. Det var en Fornøjelse at høre paa alle Deltagerne, som gjorde deres Sager aldeles for-træffeligt.

O. B. W.

DEN DANSKE MISSION.

FORAARSKONFERENCEN I AARHUS DISTRIKT.

Konferencen indledes med en Koncert, der afholdtes Fredag Aften den 20. April. En interesseret Tilhørerskare var til Stede.

Søndag Morgen Kl. 9 indledes med et Præstedomsmode under Ledelse af Missionspræsidenten. Mange Spørgsmaal besvaredes. Det første offentlige Mode afholdtes Kl. 10. Dette Mode var viet Præstedømmets Arbejde. Kl. 14 afholdt Den kvindelige Hjelpeforening sin Konference, hvor forskellige Sostre talte opmuntrende til de tilstedeværende.

Konferencens sidste Mode afholdtes Søndag Aften, hvor en stor Forsamling havde givet Mode for at lytte til Herrens Tjenere. Aftenens første Taler var Distriktspræsident Carl R. Andreasen. Efter at en Kvartet havde afsunget en Sang, talte Missionspræsident Holger M. Larsen over Emnet: »Præstedømmets Ansvar i at forkynde Evangeliet«.

En god Aand gjorde sig gældende ved alle Moder.

KOBENHAVNS DISTRIKTS KONFERENCE.

Inden det første offentlige Mode fandt Sted, indledes Kobenhavns Distrikts Foraarskonference Søndag den 29. April med et Mode for Medlemmer af Præstedømmet. Forskellige Emner af Interesse diskuteredes. Modet Kl. 10 var en Slags Præstedomskonference, idet alle Talerne var Mænd, der var i Besiddelse af Præstedømmet. Mange interessante Taler blev holdt.

Kl. 14 afholdt Den kvindelige Hjelpeforening sin Konference. Forskellige Sostre talte over udvalgte Emner. Ligeledes blev Kirkens Autoriteter foreslaaet og opholdt i de Helliges Tro og Bonner.

Kl. 19 blev der afholdt offentligt Mode. Aftenens første Taler var Missionær Paul W. Jespersen, der talte over Emnet: »Kan Mennesket blive frelst ved Naade alene?« Den næste og sidste Taler var Missionspræsident Holger M. Larsen, der talte inspirerende til de forsamlede. O. B. W.

AFLØSNING.

Eldste Holger A. Jørgensen, der har arbejdet som Missionær i Den danske Mission i 1 Aar, er blevet hæderligt afløst fra sit Missionsarbejde.

Broder Jørgensen blev kaldet til at gaa paa Mission af Missionspræsident Holger M. Larsen. Broder Jørgensen har hele sin Missionstid arbejdet med Nidkærhed og Interesse

for Herrens Sag. Broder Jorgensen arbejdede først i Odense Gren, derefter som Grensforstander for Randers Gren og til Slut i Aalborg og Brønderslev. Overalt har han kun vundet sig Venner ved sin noble Karakter og Fremfærd.

Det er med Beklagelse, at vi ser Broder Jorgensen blive afløst; og vi sender en Tak til hans Hustru og Børn for deres Opofrelse ved at holde ham i Missionsmarken. Vi beder, at Herren i Fremtiden vil velsigne Broder Jorgensen med alt, hvad han i sin Visdom ser, han trænger til.

FORFLYTTelser.

Eldste Owen M. Christensen, der har præsideret over Esbjerg Distrikt, er blevet afløst fra denne Stilling og forflyttet til Aarhus.

Eldste Chr. Nielsen, Præsident over Aalborg Distrikt, er ogsaa blevet beskikket til at præsidere over Aarhus Distrikt.

Eldste Carl R. Andreasen er blevet afløst fra sin Stilling som Præsident over Aarhus Distrikt og forflyttet til Esbjerg, som han nu vil præsidere over.

Eldste Martin B. Michelsen er blevet forflyttet til Aalborg Distrikt fra Aarhus.

Vi nedbeder Herrens Velsignelser over disse Brodre i deres nye Kald.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

PRÆSIDENT OG SOSTER MERRILLS BESOG I DANMARK.

Præsident og Soster Merrill ankom til København Fredag Aften den 18. Maj, og allerede samme Dags Aften Kl. 20 afholdtes der Møde i København. Mange Søsken og Venner var kommet til Stede for at høre vore Gæster tale. Præsident Merrill talte med Præsident Larsen som Tolk om, hvorfor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var den eneste sande Kirke paa Jorden. Med overbevisende Varme og Kraft forklarede han hvorfor. Soster Merrill talte ligeledes til Forsamlingen og bar sit Vidnesbyrd.

Det var en stor Glæde for os, at Præsident og Soster Merrill overværede vort Ungdomsstævne, hvor de fik Lejlighed til at hilse paa mange af Søsken fra alle Dele af Landet.

Desværre maatte de aflyse deres Besog i Aarhus, Randers og Aalborg, hvad vi meget beklager, men presserende Forretninger nødvendiggjorde denne Forandring i Programmet. En anden Gang haaber vi, at Præsident og Soster Merrill vil faa Lejlighed til at besøge disse Byer.

Vi siger Præsident Merrill og Hustru Tak for Besøget i Danmark.

H. M. L.

FRA RANDERS.

I Anledning af Broder og Søster Andersens Solvbryllup den 9. Maj blev der afholdt en Fest for det afholdte Solvbrudepar af Den kvindelige Hjælpeforening.

Der blev serveret Chokolade, og der blev holdt Taler for dem baade af Søskende og Venner. Det var alt i alt en vellykket og for Solvbrudeparret minderig Aften. Der var 52 til Stede.

M. P.

DEN NORSKE MISJON.

BERGENS DISTRIKTSKONFERANSE.

Vårkonferansen i Bergens distrikt blev avholdt den 21, 22 og 23 april. Søskende og venner fra alle grenene i distriktet kom sammen og nød de forskjellige inspirerende moter under konferansen.

En dåpshandling blev utført lørdag kl. 17, idet Frk. Sunniva Andersen fra Bergen blev innlemmet i kirken ved dåp ved eldste Earl H. Richards og håndspåleggelse ved distrikts-president Evan L. Christiansen. Vi byder søster Andersen hjertelig velkommen.

Efter dåpshandlingen blev en stor konsert avholdt av Bergens sangkor under ledelse av dirigenten Johan Sætrum. Koret var på sitt høieste og avsang flere vakre numre av kirkemusikk. En kvartett bestående av violiner, violincello og piano under ledelse av br. Anton Andersen blev vel motatt. En oplesning »Orkenens kamp«, dikt av Edin Holme, som fremviser Frelserens fristelser, blev godt lest av søster Helen Sætrum.

Søndag morgen den 22 april kl. 9 blev et distriktsprestemote avholdt under ledelse av misjonspresident Milton H. Knudsen, og på motet kl. 10 blev emnet »Prestedommet« forklart av prestedommets medlemmer. Søster Vivian C. Knudsen forklarte, hvorledes kvinnene er delaktige i prestedommet, og president Knudsen holdt et vidunderligt foredrag om »Prestedommet, Guds fullmakt til menneskene«.

Eftermiddagsmotet kl. 2 blev optatt med vidnesbyrd og trosvekkende begivenheter, omtalt av misjonærene fra Zion og av de lokale brødre og søstre. Kirkens autoriteter blev foreslått og enstemmig opholdt av forsamlingen.

Motet søndag aften kl. 7 var meget godt besøgt. Den store og lille sal var fyllt til trengsel. Flere måtte stå på grunn av mangel på sitteplasser. Eldste Earl H. Richards og distrikts-president Christiansen avla vidnesbyrd om evangeliets velvisninger. Søster Vivian C. Knudsen talte om Mormonkvinne-

nes frihet. Misjonspresident Milton H. Knudsen talte over emnet »Evangeliet, den største skatt på jorden«. Han viste, hvordan evangeliets lærdomme trenger inn til ethvert menneskes liv som en beskytter, en veiviser og som en hjelp på livets bane. Hans klarhet og tydelighet forenet med hans høitidelige bemerkninger gjorde et dybt inntryk på alle tilhørene. Han bar et kraftig vidnesbyrd om evangeliets gjen-givelse.

Et møte for distriktets misjonærer blev avholdt mandag, hvor distriktspresident Evan L. Christiansen blev avløst, så han kan arbeide iblant sine slektninger i Nordland, og eldste Dean A. Petersen blev innsat som hans etterfølger. Nye bestemmelser blev avgjort som følger: Aalesund: eldstene Earl H. Richards og Le Roy M. Strand; Stavanger: eldstene Ramm Hansen jr. og Clarence Christensen; Haugesund: distriktspresident Dean A. Petersen og eldste Julius I. Larsen. Eldste Evan L. Christiansen blev beskikket til å arbeide i Narviks gren, Trondheims distrikt.

En vellykket fest blev avholdt mandag aften under ledelse av Bergens G. U. F. Et utmerket program blev utført.

Evan L. Christiansen,
Distriktspresident.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR JUNI MAANED.

»Kom, følg mig«, lod vor Frelzers Bud.
Saa lad os i hans Fodspor gaa.
Med Sønnen og vor Herre Gud
Fuld Enhed vi da vil opnaa.

KORLEKTIER FOR JUNI.

Senior- og Juniorklassen:

9. Trosartikel: »Vi tror alt det, som Gud har aabenbaret, alt det, som han nu aabenbarer, og vi tror, at han endnu vil aabenbare flere store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige.«

Born over 10 Aar:

2. Mosebog 20: 7: »Du skal ikke tage Herren din Guds Navnanfængelig; thi Herren skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn anfængelig.«

Born under 10 Aar:

Markus 10: 14: »Lader de smaa Born komme til mig og formener dem det ikke, thi Guds Rige hører saadanne til.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvad er et Tempel?
2. Hvad forstaas ved Tidernes Tegn?

Born over 10 Aar:

1. Hvorfor kaldes denne Kirke Jesu Kristi Kirke?
2. Giv en Skildring af en stor Guds Mand fra det gamle Testamente.
3. Hvorfor faar vi Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave?
4. Hvorfor er det en Fordel at være religios fra Ungdommen af?

Born under 10 Aar:

1. Fortæl lidt om Jesu Bjergprædiken.
2. Fortæl om den barmhjertige Samaritan.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

3. Juni.

DAVIDS VEN JONATHAN.

Tekst: 1. Samuel 18: 1—4; 19: 1—4; 20: 1—4, 35—42.

Vi har alle hort eller læst om Davids Sejr over Kæmpen Goliath. Efter at han havde slaaet Kæmpen ihjel, sendte Saul Bud efter ham og spurgte, hvem han var. Medens de talte sammen var Jonathan, Sauls Son, til Stede, og vi læser: »Jonathans Sjel var bunden til Davids Sjel, og Jonathan elskede ham som sin egen Sjel.« Vi læser videre, at den unge Prins tog sin Kappe af og gav den til David.

Det var Begyndelsen til et af de mærkeligste Venskaber i Historien. Disse to unge Mand blev bogstavelig talt forelsket i hinanden. Deres Venskab er saa meget mere bemærkelsesværdigt for Jonathans Vedkommende, fordi han ofrede sine Fremtidsudsigter som Konge ved at forfægte Davids Interesser. Jonathan var Prins og Arving til Tronen, medens David ikke havde nogen politiske Forbindelser af Betydning. Men han var ved at blive populær, medens Saul var ved at miste sin Prestige. Hvis det blev ved paa denne Maade, vilde David endog være i Stand til at fortrænge Jonathan i Forholdet til Folkets Følelser overfor ham. Men det gjorde ikke nogen Forskel. Han fortsatte som Davids Ven, selv om han skulde miste sit Kongedomme.

Saul saa ojeblikkelig Faren og sogte at tage Davids Liv og vilde have haft Held med sig, havde det ikke været for Jonathans Loyalitet mod sin Ven. Han udsatte sig for sin Faders Had og udsatte sit Liv for Fare ved den Maade, han forsvarede David. Saul blev saa vred, at han kastede sit Spyd for at slaa sin egen Son ihjel. Men der var ikke Spor af Egenkærlighed i Jonathans Hjerte. En saadan Uegennyttens Aand er vanskelig at forklare, naar hans Fader var lige det modsatte. Saul var rede til at slaa enhver ihjel, der stod i Vejen for hans Interesser.

Maaske var det Jonathans Moder, som indpodede ham den rørende Loyalitet mod sin Ven. Vi kender ikke hendes Navn eller noget til hendes Karakter, undtagen hun var Jonathans Moder, han, som udviste det smukkeste og reneste Venskab, der er kendt i Historien. Han var kæk, ædelmodig, loyal og hengiven mod sit Land. Han elskede sin Fader, men var ikke blind for Sauls daarlige Behandling af David. Hvis Jonathan nogensinde gjorde en Fejl, er den ikke nedskrevet. Han straalte som en af de ædleste af alle Israels Sønner.

Dette vidunderlige Eksempel paa virkeligt Venskab skulde gøre Indtryk paa os alle og faa os til at udvikle Evnen ilt at erhverve os Venner. Nogle Mennesker har en Skare Venner, medens andre ingen har. Vi maa kunne stole paa en Ven. Vi maa staa ved deres Side, uagtet hvad der kan vende sig imod dem.

Spørgsmaal.

1. Fortæl Beretningen om Davids Kamp med Goliath.
2. Hvad skabte efter din Mening Jonathans Kærlighed for David?
3. Omtal de gode Træk i Jonathans Karakter.
4. Hvem fortjener den største Ære for dette Venskab — David eller Jonathan? Hvorfor?
5. Hvorfor har nogle Mennesker Venner, medens andre ikke har nogen?
6. Hvad maa der gøres for at skabe Venskaber?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

3. Juni.

JESUS VELSIGNER DE SMAA BØRN.

Da Jesus var her paa Jorden, hjalp han hele Tiden saa mange Mennesker. Nogle ønskede ikke at gøre, som han fortalte dem. Men de Mennesker, der lyttede til ham og gjorde,

(Fortsættes Side 254).

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
 Af Sidste Dages Hellige.
 Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:
 Holger M. Larsen

Redaktionssekretær og Translatør:
 Orson B. West

GUDS HERREDØMME ELLER KAOS.

For ikke længe siden stod der i en London-Avis, at en Taler ved »De evangeliske Frikirkers nationale Forsamling« skulde have sagt: »Hele vor Races Erfaring og dens nuværende Tilstande konfronterer os med det uundgaaelige Valg: Guds Herredomme eller Kaos.« Er »Valget«, der bruges i Sproget, for strengt? Vi tror det ikke. Hvis den gyldne Regel ikke i højere Grad leder og styrer Menneskers og Nationers Affærer, end den gør i Dag, er Fremtidsudsigterne i Sandhed sorte.

Men kan Menneskene antage og praktisere den gyldne Regel og forkaste de to store Bud? Det kan de sandsynligvis ikke. Men naar Menneskene antager Jesu Lærdomme og retter sig efter dem i deres Opførsel, maa de tro paa Faderens Eksistens og derfor paa Menneskets Broderskab. Og det er kun, naar dette bliver en levende Tro hos Menneskene, at den gyldne Regel kan blive en ledende og styrende Faktor i deres Liv.

Nu synes Fremtiden at blive mørkere og mørkere, indtil Udsynet til Tider synes at være helt sort. Begær, Egenkærlighed, Ærgerrighed og Frygt i forskellige Grader viser sig at være dominerende i hver Nation. Hvorledes kan der komme Fred uden Retfærdighed? Men hvorledes kan der eksistere Retfærdighed uden Kærlighed? Og hvorledes kan Kærlighed blive universel, naar Gud er udeladt af Billedet? Umuligt. Derfor synes det os, at den gode Doktor havde Ret, da han sagde, vi maatte akceptere Gud eller Kaos.

»Hvorfor maa vi nu i Virkeligheden gøre en af disse Ting?« vil en eller anden spørge. »Verden er altid gaaet fremad, og Civilisationen har som et Hele hævet sig fra et lavere til et højere Niveau, og man har ikke anerkendt Gud som den regerende.« Lad os antage, at dette er sandt. Vi maa imidlertid erkende, at Forholdene aldrig har været, som de er lige for Øjeblikket. Den almindelige Intelligens blandt Menneskene har aldrig været saa høj, som den er nu. Vi lever i en Verden,

hvor der er nok af alt. Der er i Overflod af Fødevarer, og dog sulter Millioner af Mennesker. Vi er i Besiddelse af de Midler, der vilde være i Stand til at forsyne hele Menneskeheden med alt det nødvendige, dog er der Myriader af Mennesker i hver Nation, der lider under Manglen af dette. Og Menneskene nu om Dage er for intelligente og Mængden véd for meget og besidder for stor Magt til at ville finde sig i disse Lidelser for længe. De mest tænkende Mennesker tror ojsynligt, at dette er en Kendsgerning, inbefattende Nutidens Herskere, af hvem nogle ikke tover med at sige saaledes. Derfor er hver Nation optaget af at oprette Stabilitet indadtil og Sikkerhed udadtil.

Nu synes der at være almindelig Enighed om, at Fred indadtil og Sikkerhed udadtil maa hvile paa Princippet om »social Retfærdighed«. Men hvorledes tilvejebringes social Retfærdighed? Forsøg paa at gøre dette er saa langt fra lykkedes, fordi individuel og national Egenkærlighed, der giver sig Udtryk paa utallige Maader, ikke har overgivet sig. Og Egenkærlighed — med Gud ude af Billedet — vil næppe være i Stand til at overgive sig. Og derfor ser Udsigterne — taget som et Hele — ud til, at Tilstandene vil blive værre. O ja, der vil blive midlertidige Stoppesteder her og der, medens denne eller hin Udvej vil blive prøvet, men til Slut vil Masserne have tabt Taalmodigheden, og da vil der opstaa Kaos. Det vil betyde Elendighed, Lidelse, Rædsel for alle og Dod for Tusinder af Mennesker.

Satan er løs i Landet. Det er de »sidste Dage«, og han véd det. Han fryder sig over Klageraabene fra de lidendes Strubber. Han »arbejder over« for at fuldføre Ødelæggelsen af Menneskeheden og Omstyrtelsen af Herrens Værk blandt Menneskene. Men til sidst vil Satan blive overvundet. For Kristus vil komme tilbage til Jorden, indføre Ret og regere i Retfærdighed. I Mellemtiden vil Udstrækningen af Menneskenes Frelse fra Lidelser og Ødelæggelse afhænge af, i hvilken Grad de opgiver deres Egenkærlighed, Stridigheder og Ondskab. Derfor er det mest presserende i Øjeblikket: Omvendelse. Timelig saa vel som aandelig Frelse kræver en fuldstændig Antagelse af Jesus Kristus og Indførelse af de Principper, han lærte, i Menneskers og Nationers Affærer.

Derfor raaber Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige Omvendelse til hele Verden, det sikre Middel til at frelse Menneskeslægten fra det Kaos, der ellers vil komme over Nationerne. Lad Menneskene læse deres Bibel og studere de guddommeligt inspirerede Profetier. Herrens Ord vil ikke slaa fejl. Noa bad sit Folk om at omvende sig. De gav ikke Agt derpaa og led under de Følger, som han forudsagde.

I Dag prædiker ogsaa guddommeligt beskikkede Mennesker Omvendelse. Hvis Menneskene blot vilde høre og adlyde, vilde alt blive godt.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 251).

hvad han fortalte dem, var lykkelige. Før det var netop Jesu Arbejde at lære Folk at blive lykkelige. Foruden at lære hjalp han ogsaa paa andre Maader. Han hjalp de syge, fattige, blinde, dove o. s. v.

Engang velsignede han de smaa Born. Den Dag talte Jesus til mange Mennesker, som havde samlet sig om ham. De stod i tætte Klynger om ham. De ønskede at høre hvert Ord, han havde at sige. Jesus havde talt i lang Tid. Han var træt. Hans Apostle, der var med ham, kunde se, at han var træt. De elskede ham og ønskede at passe paa ham. De troede, at Jesus omtrent var færdig med at tale, da de saa flere Mennesker komme.

De Folk, der kom, var nogle Modre med deres smaa Born. Disse Modre havde lært om Jesus. De troede, at han maaske vilde velsigne deres smaa. Da Apostlene saa dem komme, maa de have sagt til sig selv: »Hvem er disse Mennesker? Det er en hel Flok Modre med deres Born. Jesus er for træt til at høre paa deres Støj. Vi maa sende dem bort.« Derfor tror jeg, de sagde: »I kan ikke tale til Jesus i Dag, han er for træt til at tale. Vær saa venlig og tag eders Born og gaa hjem.«

Modrene stod hjælpeløse. Skulde de virkelig ikke faa Lov til at bringe deres smaa Born til Jesus? Bornene saa ind i Modrenes bedrovede Ojne og var lige ved at græde. Havde de virkelig vasket deres Hænder og Ansigter og taget deres bedste Klæder paa forgæves.

Pludselig skele der noget. Den venligste Stemme, de nogensinde havde hørt, sagde: »Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem det ikke; thi saadanne horer Guds Rige til.« Det betød: »Send ikke Bornene bort. Jeg har Tid tilovers for dem. De tilhører ogsaa vor himmelske Fader.«

Derfor lod Apostlene Modrene og Bornene komme til Jesus. Jesus tog dem op til sig, lagde Hænderne paa deres Hoveder og velsignede dem.

BETYDNINGEN AF INSPIRATION.

Problem: Lad os antage, at en Profet er en, der taler for Gud; er da alt, hvad en Profet siger, inspireret? Hvis ikke, hvorledes kan vi da sige, naar han taler for Gud, og naar han ikke gør det?

Dette kan synes at være et vanskeligt Spørgsmaal at besvare. Det vil give os Anledning til mange forskellige Tanker; i det mindste vil De bedre være i Stand til at forstaa, hvad der siges i denne Lektie. Hvad mener vi, naar vi siger, (1) at Bibelen er inspireret? (2) hvad er en god Prove paa Inspiration?

Man har haft for Vane at tænke, som der allerede er blevet bemærket i en anden Forbindelse, at Herren »dikterede« Bibelen Skrivelse meget som en Forretningsmand nu dikterer et Brev til sin Stenograf; kun er der det at sige, at med Hensyn til Bibelen blev der intet overladt til vedkommendes Initiativ, som tog Diktatet — ikke engang de forskellige Tegn, saasom Punktum, Komma etc. Alt var inspireret. Ingen intelligente Mennesker tror paa det i Dag, og Grunden dertil er langt henne at søge.

Naar De undersøger de forskellige »Bøger« i de hebraiske Skrifter nærmere, vil De opdage, at de i høj Grad er forskellige i Stil, selv om vi undersøger dem i en Oversættelse; denne Forskel vilde sandsynligvis være større hvis vi skulde undersøge Originalerne — om det var muligt. Disse Forskelle er i nogle Tilfælde lige saa store som de der er mellem saadanne Forfattere som Carlyle og Macaulay eller Matthew Arnold og Thackeray.

Hvilke Bibegreber ligger der i denne Kendsgerning? I det mindste to: For det første, at der er mere menneskeligt Element i Aabenbaring, Inspiration og Profeti, end mange Mennesker plejede at tænke; og for det andet, at det mere er Ideen end Sproget, som Herren var interesseret i at aabenbare Bibelen Profeter og Seere. Denne Fortolkning er mere i Harmoni med Guddommens Væremåde at overlade saa meget Initiativ for menneskelig Udvikling, som der er i Overensstemmelse med hans almindelige Planer med Hensyn til Mennesket.

Naar vi derfor siger, at Bibelen er Guds Ord, eller at den var inspireret, mener vi ikke, at hvert Ord i den var dikteret af Herren, eller at hver Idé i den var inspireret.

Ved Nutidens Skrifter menes hovedsageligt, hvad der er kommet til os som Aabenbaring, Inspiration og Profeti i Joseph Smiths og andre Kirkelederes inspirerede Udtalelser.

Noglen til Problemet ligger i to Udtalelser — en af Profeten Joseph og en af Profeten Alma. Vor egen Leder siger: »En Profet er ikke altid en Profet; han er kun en Profet, naar han handler som saadan.« Og Profeten i Mormons Bog siger: »Nu, jeg siger ikke, at deres Opstandelse kommer ved Kristi Opstandelse; men jeg giver det som min Mening, at Sjælene og Legemeerne genføres, af de retfærdige, ved

Kristi Opstandelse.« Her giver begge Profeterne en omhyggelig Skelnen mellem, hvad de taler ved direkte Autoritet fra Gud, og hvad de taler i og af sig selv i Privatlivet, for at bruge et saadant Udtryk.

Man har Lov til at stille følgende Spørgsmaal: Hvis en Profet ikke altid er inspireret i sine Udtalelser, hvorledes kan man da vide, naar han taler for Gud, og naar han ikke gør det? Sagen er af større Betydning, end man er tilbøjelig til at mene, eftersom der altid er Mænd og undertiden ogsaa Kvinder, der paastaar at have modtaget Aabenbaringer fra Gud.

Svaret paa dette Spørgsmaal er ikke saa vanskeligt, som det kunde synes. Det ligger først i det lille Ord »Fornuft«. Det vil sige, at i Almindelighed er Profeten »fornuftig«, han gør noget, han er hjælpsom.

Hvis man kaster et Blik paa Fortiden for saa vidt som Religion angaar, vil man lægge Mærke til, at mange af dem, der foregav at modtage Aabenbaringer, har haft fantastiske Ideer om Livet. For en Ting, de har forsomt deres Familier — hvis de havde nogen. Det er næsten den første Manifestation af deres Anstregelser paa at vinde Disciple. Nu, det at gifte sig, at opdrage en Familie, at sørge for sin Familie — det er enhver normal Mands første Forpligtelser. Naar derfor en Mand gennem Indflydelse af, hvad han opfatter som Religion, misrøgter denne fundamentale sociale Forpligtelse, taler Forsømmelsen ikke godt om nogen »Aabenbaringer«, saadan en Person kan have modtaget.

Vi kan være sikker paa, at sand Aabenbaring, sand Inspiration er opbyggende i deres Virkninger.

Et af de kraftigste Vidnesbyrd om, at den sande Hyrde talte gennem Profeten Joseph Smith, ligger nemlig deri. Hans Arbejde var af opbyggende Karakter. Han byggede altid noget — gode Hjem, rene Byer, en fin Karakter hos Folket. Vi véd, hvad der er bygget i Vesten. Alt dette er Resultatet af Aabenbaringerne til Joseph Smith. Paa deres Frugter skal I kende dem.

ER GUD EN PERSON ELLER IMMANENS.

Problem: Hvis Gud er allestedsnærværende, som de fleste Kristne tror, hvorledes kan han da være en Person; og hvis han er en Person, som nogle Kristne tror, hvorledes kan han da være overalt?

Prov paa at komme igennem dette Problem til en nogenlunde fornuftig Slutning.

For Hundrede Aar siden akcepterede Kristne i Almindelighed den Opfattelse, at Gud er en Person. De gjorde det, fordi denne Lærdom fandtes i Bibelen, baade i det gamle og nye Testamente. De gik ogsaa ind for den Opfattelse, at Gud er allestedsnærværende, og af samme Grund. Det gik aldrig op for dem, at dersom de to Karakteristiker paa Personlighed og Allestedsnærværelse havde Hentydning til det samme Væsen, var der en alvorlig Modsigelse. De modtog det gennem deres Tro; de standsede aldrig for at tænke over det.

Med den moderne videnskabelige Aands Fremtrængen og den kritiske Stilling overfor Bibelen, opstod der imidlertid et alvorligt Spørgsmaal i Forbindelse med Kristnes Tro angaaende Gud. De kritiske spurgte, hvorvidt en Person virkelig kunde være allestedsnærværende i Universet — det vil sig nærværende med sin Person. Endvidere, dersom Gud var allestedsnærværende, kunde han umuligt være en Person.

Men eftersom der overalt viste sig at være Hensigt og derfor Intelligens, tenderede tænkende Kristne mod den Idé, at Gud var immanent (iboende) i Naturen. Hvis han altsaa var immanent, kunde han ikke være en Person, som Bibelen syntes at lære. Derfor begyndte en hel Del Kristne, der hældede mod den tilsyneladende Logik, at opgive Tanken om, at Gud er en Person. Lyman Abbott lærte, at Gud er i Græsset, Træerne, Stene, Stjernerne saa vel som Mennesket.

Hvilken Slags Væsen er Gud? Der er tre Guder, ikke blot en. Det tror næsten alle Kristne. Det antager de Sidste Dages Hellige ogsaa. De tre Guder er — Faderen, Sonnen og den Helligaand. »Faderen« har ifølge Joseph Smith et Legeme af Kod og Ben, Sonnen ligeledes; men den Helligaand har ikke et Legeme af Kod og Ben, men er en aandelig Personlighed. Hvis det ikke var saaledes, kunde den Helligaand ikke bo i os.

Profeten Joseph Smith gjorde to Ting, der gjorde mere, end noget andet Menneske har gjort, for at befri os fra det theologiske Hængedynd, hvori Kristendommen har siddet fast ved dens Diskussioner om Gud.

For det første kom han med Ideen om Lov og Orden i Forbindelse med Gud for den gamle Idé om Luner hos ham. Det vil sige, han erklærede, at Gud regerer Verden ved Lov i Stedet for Luner. Her er nogle Skriftsteder arrangeret paa en nogen anden Maade end den, der findes i Pagtens Bog:

Der er mange Riger. Alle Riger er blevet givet en Lov. Til hver Lov hører der visse Grænser og Betingelser. Han har givet alt en Lov, hvorved det bevæges. Der blev en Lov uigenkaldeligt fastsat i Himmelen for denne Verdens Grundvold, ifølge hvilken alle Velsignelser er forjættede. Og naar vi er-

holder nogen som helst Velsignelser fra Gud, saa er det ved Lydighed mod denne Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjætted.

For det andet fremsatte Joseph Smith denne Tanke, som ogsaa hjælper os til at opklare Forholdet angaaende Gud. Det er dette: Ikke Gud Faderen, ej heller Gud Sonnen er allestedsnærværende, men den Helligaand.

Gud er ikke en lunefuld Gud, men snarere en Gud af Lov og Orden, hvad vi ogsaa forsikres om af Videnskabsmænd.

OPRINDELIG SYND.*

»Vi tror, at Menneskene vil blive straffet for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelser.«

Tro paa den oprindelige Synd med dens frygtelige Mareld som en Byrde, hvorfra ingen kan undslippe, har i Aarhundreder kastet sin Skygge over Menneskers Hjerte og Sind. Hvis man som en Kendsgerning antager Beretningen, som den findes i Mosebogen angaaende vore første Forældres Overtrædelse, maa hver tænkende Læser have undret sig over, hvorvidt han skal lide gennem dette Liv og udover for en Handling, som han ikke havde noget Del i, og for hvilken han, ifølge sin naturlige Opfattelse af Ret og Retfærdighed, han ikke engang var indirekte ansvarlig for.

Skriften lærer i afgjorte Vendinger Forholdet om individuel Ansvarlighed og som en uundgaaelig Følge Menneskets Handlefrihed. Frihed til at vælge eller forkaste, og Ansvaret for Valget gaar Haand i Haand.

Spørgsmaal.

1. Kom Budet om at »vorde frugtbare og mangfoldige og opfylde Jorden« i Konflikt med den Befaling, der forbød Adam og Eva at »æde af Kundskabens Træ paa godt og ondt«? Hvilket Bud var det vigtigste?
2. Var Adam ulydig med Vidende og Vilje, da han tog af Frugten? (1. Tim. 2: 14 og 3. Nephi 2: 25).
3. Drag en Adskillelse mellem at »lide under Syndens Folger« og »lide Syndens Straf«. Hvad maa Adam lide? Hvad maa Menneskeheden lide?
4. Behøver det at lide under Syndens Folger nødvendigvis betyde, at vi holdes ansvarlige for Synden selv?
5. Er et Legeme af Kød og Ben, som er underkastet Sygdom og Dod, en Fordel eller et Handicap for evig Lykke og Fremgang?

* Lektie for Præstedømmet, anden Uge i Juni.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson*.

Oversat af *John S. Hansen*.

(Fortsat.)

Chicago! hvilket Syn for en Mand fra Vestens Bjerge! Gader, Huse, Folkemasserne og den vedvarende Larm og Trafik var nær ved at faa det til at lobe rundt for ham i Begyndelsen. Hvilket udmærket Sted at forsvinde i. Rupert havde ikke længere nogen Byldt at bære paa og kun femtem Dollars og ti Cents i Lommen. Han tog sig godt i Agt for ikke at komme i Kloerne paa Bondefangere og levede ret behageligt for en Uge, i hvilken Tid han saa en Del af den vidunderlige Bys Seværdigheder. Da hans Penge begyndte at slippe op, prøvede han paa at faa Arbejde; thi han vilde gerne blive der længere. Men Rupert var Landmand, og der var ikke megen Efterspørgsel efter saadanne inde i Byen. Udenfor Byen traf han tilfældigvis en Dag et Selskab af rejssende Arbejdere, der skulde vest paa— til Fods eller med Toget, naar der tilbød sig en Lejlighed til at kore, uden at det kostede noget. Rupert sluttede sig til dem. Han havde paa en Maade ophørt med at tænke paa, hvad hans Handlemaade kunde fore til, og hvad angaar med at have Betæneligheder overfor, hvad Slags Folk han var sammen med, da skænkede han ikke dette en Tanke. I de følgende Dage gik de betydeligt mere, end de korte. Rupert var ikke ovet i at svinge sig selv under de forbigående Jernbanevogne og hænge sig paa Bræmsetængerne. Han nøjedes derfor med at følge med den mindre nøjeregnende Del af Selskabet, som sov paa Holofter om Natten og bjergede sig med hvad Fode de kunde fra de Bonderhuse, de kom forbi. Rupert passede godt paa den lille Pengesum, han havde, og betalte som Regel for, hvad han fik. Han glemte tilsidst helt at holde Regnskab med Tiden. Sommeren maatte være godt fremskreden, da Rupert skiltes fra sine Rejsefæller og fandt, at han havde naaet til Foden af Bjergene. Han brugte den sidste Mont, han ejede, til et Brod.

Den Nat mærkede Rupert, at Feberen havde overmandet ham, og da han om Morgenen rejste sig, var han for mat til at fortsætte Rejsen. Han blev derfor liggende i Hoet, der havde tjent ham til Leje, til Solen skinnede ind paa ham; da forsøgte han igen at komme ud, men han rystede saaledes over hele Legemet, at han krøb tilbage til Loftet og blev liggende der hele Dagen. Henad Aften blev han jaget ud af Ladens Ejer. Han naaede vaklende hen til et andet Holoft,

som det lykkedes ham at krybe ind i uden at blive set. Hele den Nat kastedes han frem og tilbage i Feber, medens de ulideligste Smerter martrede hans Legeme. Den næste Dag blev han funden af Gaardmanden, som, da han saa hans Tilstand, bragte ham noget Mad. Hans Hjerne var nu helt omtaaget. Sommetider syntes det, som om Bjerge, Huse og Gærder var saaledes blandede sammen, at han ikke kunde skelne dem fra hinanden, og han famlede sig frem som en fuld Mand. Var han ved at gaa fra Forstanden? Eller var det blot en Febersygdom? Skulde hans Liv nu have Ende? — og det tilmed saa langt fra Hjemmet — Hjemmet? — han havde intet Hjem. Det ene Sted kunde være lige saa godt som det andet for ham. Han havde ingen klar Forestilling om, hvorledes han fandt ind paa et Høloft, eller hvor længe han laa der. Det var en eneste forvirret Masse af Smerter, Dromme og fantastiske Skikkelser. Omsider maa Feberen dog have raset ud, thi han vaagnede en Nat med fuldstændig klart Hoved og fik derefter en god Sovn.

Da han vaagnede den næste Morgen og krøb ud, saa han Solen skinne paa Bjergenes snedækkede Tinder. Han havde drømt om sin Moder, om Virginia og Nina, og Drommen havde gjort et dybt Indtryk paa ham. Hans udtærede Ansigt var bedækket med et kort Skæg; hans Klæder var snavsede, og nogle Flænger i dem var blevet temmelig store. Jo, han havde sandelig naaet Bunden. Han kunde ikke gaa længere. Han var en Vagabond — en simpel Landstryger. Han havde løbet Linen ud. Han vilde soge op i Bjergene, som han endnu elskede, og der paa en eller anden Klippe vilde han lægge sig ned og dø. Ja, det vilde han gøre — det vilde han gøre.

Han gik ufortrodet hele den Dag. Han bad ikke om Føde. Han vilde intet modtage af noget Menneske. Han var kommen til Verden alene, og alene vilde han forlade den. Hans Ansigt var haardt og ubevægeligt. Han gik op ad den stenede Vej, forbi Bonderhuse og Landsbyer, op, højere op, indtil han kom til en Dal, der lignede en anden, som han kendte, men der var ingen By her, intet andet end en flad, ode Landstrækning og en Bjergstrom, der banede sig Vej ned til den lavere Del af Dalen. Grupper af Grantræer strakte sig langs Bjergsiderne op mod Toppen. Der vilde han gaa op. Under Granerne skulde hans Ben bleges og hensmoldres.

Han forlod Korevejen og fulgte en Sti, der forte op ad den stejle Bjergskraaning. Solen nærmede sig de hvide Bjergtoppe. En Efteraarsdis laa over Dalen og gjorde Afstanden utydelig. Duften fra Træerne hilste ham og bragte Tankerne tilbage til den Tid, da han selv, fuld af Liv og Haab, havde strejft omkring mellem Bakker og Klofter i sin Hjemstavn.

Han var alligevel næsten hjemme. Præsten havde jo sagt, at Døden var blot at gaa hjem. Dersom der var et Liv her-efter, kunde det ikke være værre end det nærværende; og dersom Døden gjorde Ende paa alt, ja, da vilde hans Ben hvile i Fred paa dette ensomme Sted. Ulven og Ræven vilde maaske fortære hans Kod — lad dem blot — og deres natlige Hyl vilde blive hans Ligsang.

Langt oppe paa Bjergskraaningene udsøgte han sig et Sted, hvor Træerne stod tættest. Lyden af rislende Vand lod i hans Øre som en fjern Salmesang. Han satte sig ned paa Jorden for at hvile, for han klatrede endnu højere op. Mekanisk fremtog han af sin Lomme en lille Bog, sit Testamente — den sidste Rest af hans Ejendele. Han aabnede Bogen, og hans Øjne faldt paa nogle Linier, som han havde skrevet i Kanten med Blyant for mange Aar siden. De lod saaledes:

»Det Sorgen er, som Himmelstigen rejser,
Hvis gyldne Trin er vore Modgangstimer.«

Og det Skriftsted, hvortil de henviste var følgende:

»Min Son! agt ikke Herrens Tugtelse ringe, vær heller ikke forsagt, naar du revses af ham; thi hvem Herren elsker, den tugter han, og han slaar haardelig hver Son, som han tager sig af. Holder ud og lader Eder tugte; Gud handler med Eder som med Sønnen, thi hvem er den Son, som Faderen ikke tugter?«

Bogen faldt ud af hans rystende Hænder. Da var det, at Barmhertighedens Engel sagde: »Det er nok«, og rørte ved den unge Mands Hjerte. Det længe tilbageholdte Kildevæld brød frem, og Rupert hulkede som et Barn. Ved Siden af en mægtig, graa Sten, overskygget af Træerne, lostes hans Tunge, og han bad sin første Bøn til Gud. Han græd og bad i en hel Time, indtil en Fredens Aand lagde sig over ham, og han faldt i Sovn.

Rupert vaagnede som et andet Menneske, uagtet han var svag og udmattet. Aftenen nærmede sig, og han saa Røg stige op af en Skorsten paa et Hus en halv Mil længere nede. Med stort Besvær naaede han ned til det.

En ung Mand var ved at give Koerne deres Aftenfoder, og Rupert gik hen til ham og sagde:

»God Aften; har De noget imod, at jeg sover i Deres Lade i Nat?«

Manden saa nøje paa ham. Omstrefjende Folk kom ikke ofte til dette ensomt beliggende Sted.

»Ryger De?«

»Nej.«

»Saa har jeg ikke noget at indvende, uagtet jeg ikke bryder mig stort om at have Fremmede paa Pladsen.«

»Mange Tak.«

Manden begyndte at gaa, men vendte sig om igen. »Har De faaet Aftensmad?« spurgte han.

»Nej; men jeg bryder mig ikke om noget at spise, ellers Tak.«

»Det var en mærkelig Svend, ham,« sagde Manden til sig selv, »ikke at ville have noget at spise. Men lige meget, gaa alligevel ind i Skuret der og bliv varm.«

Inde i Skuret fandt Rupert et gammelt Komfur, hvorpaa der brændte en god Ild. Ved Siden af dette satte han sig. Aftenen var kolig her i denne Højde, og Rupert rakte Hænderne over mod Fyret for at varme dem. Inde i Huset hørte han Klirren af Porcelæn og opfangede Lyden af Kvindestemmer. Brudstykker af Sange lod ud til ham, og han gav sig til at lytte med Opmærksomhed. Snart ophørte Støjen, og to klare Stemmer forenede sig i en Sang, hvis Ord han tydelig hørte. Han sad som fastnaglet til Stedet, medens Sangen syntes ligesom at trænge ind i hans Sjæl:

»O min Fader, Du som troner
I en navnløs hellig Fred;
Naar skal jeg dit Aasyn skue,
Se din Nærheds Herlighed?
En Gang for min spæde Barndom
Har min Aand jo dvælet der;
O min Fader, i min Vaaning
Stod jeg tidt din Trone nær!

I en Hensigt vis og herlig
Har Du mig paa Jorden sat;
Himmelsk Byrd og Slægt og Venner,
Alt er skjult i Glemslens Nat.
Mangen Gang en lonlig Tanke
Hvisked: »Du er Fremmed her!«
En Gang fri og salig vandred
Jeg din Fadertrone nær!

O min Fader, Du mig lærte
Ved din Aand at kalde saa,
Men for Kundskabsnoglen skænkes,
Grunden hertil dunkel laa.
Har jeg ikkun hist en Fader?
Hør Fornuft og Sandheds Svar,
Sig, hvad jeg vil evig kende:
»Der jeg og en Moder har!«

Naar min svage Hytte lægges
 Ned i Jordens kolde Grus,
 Fader, Moder, lad mig møde
 Eder i Jert Kongehus;
 Naar jeg har mit Maal fuldkommet,
 Hvorfor I mig sendte her,
 Kald mig hjem med fælles Stemme,
 Lad mig salig dvæle der!«

Døren aabnedes, og en ung Kvinde kom ud med en lille Tinspand i Haanden. Da hun fik Øje paa Rupert, udstødte hun et lille Skrig af Forskrækkelse og sogte tilbage til Døren. Manden, som havde budt Rupert ind, kom nu igennem Skuret og forklarede, at han var en »Rejsende«, der varmede sig selv. Den unge Pige saa undersøgende paa Rupert. Ilden paa Komfuret lyste ud gennem dets aabnede Dor, og Lyset dansede paa de nogle Bræddevægge og kastede et rødligt Skær omkring Pigen i Doraabningen.

»Hvilket smukt Syn,« var den Tanke, der uvilkaarligt fløj Rupert gennem Hovedet.

Saa kom hun langsomt frem igen, og i Stedet for at hælde Spandens Indhold ud i et større Fad, hvilket var hendes Ærinde, stillede hun den paa Bordet ved Siden af Rupert og sagde smilende:

»Vil De have en Slurk varm Mælk?«

»Tak, mange Tak.«

Derefter forsvandt hun.

Varm Mælk! Hvad kunde være mere velkomment? Rupert gjorde sig tilgode med den varme Drik. Hvor den styrkede ham og ligesom gav ham nyt Liv og Kraft. Og saa givet ham af et saadant Væsen, med et saadant Smil! Det var et Glimt af længst forsvunden Herlighed.

Den næste Morgen blev Rupert spurgt, om han vilde have Arbejde.

»Ja,« var Svaret.

»Kan De udføre Landarbejde?«

»Jeg har været Landarbejder hele mit Liv,« svarede han. »Jeg er ikke en Vagabond i den Forstand, som De maaske mener.«

»Godt, bliv her i Dag, og jeg vil se, hvad jeg kan gøre. Jeg trænger til lidt Hjælp, men jeg kan ikke betale høj Lon.«

»Tal ikke om Lønnen,« svarede Rupert, »vi bliver nok enige om det senere.«

Den unge Gaardmand var klar over, at han ikke havde en almindelig Landstryger for sig, uagtet han saa medtaget ud, og Tojet bar Præg af lang Omflakken.

»Jeg har været syg i nogle Dage,« udbrod Rupert, »og dersom De tror, at De kan stole saa meget paa mig, vilde jeg gerne hvile lidt ud, før jeg begynder at arbejde. Jeg er for svag til at kunne udrette noget videre endnu.«

»Det vil nok kunne lade sig gøre,« var Svaret. »Jeg ser, at De trænger til noget at spise i Dag, selv om De ikke var sulten i Aftes. Kom med mig ind i Stuen.«

Saaledes kom Rupert Ames til at blive hos Landmanden. Han udførte det lettere Arbejde omkring Huset, indtil han blev stærkere og kunde tage fat ved det grovere Arbejde. Han blev venligt behandlet af dem alle, og det varede ikke længe, før han frit gik ud og ind hos Familien.

Under sit Ophold hos disse Folk havde Rupert Følelsen af, at han begyndte at komme til Fornuft, som han kaldte det. Hver Aften takkede han Gud i oprigtig Bøn for at have reddet ham fra at styrte ud i den gabende Afgrund, der syntes at have aabnet sig foran ham.

»I ere Jordens Salt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det da saltes?« Matthæus Ev. 5: 13.

INDHOLD:

En Profet i Dag.....	241	Lektier for Børneklasser ..	250
Logan Tempel har 50 Aars		Redaktionelt	252
Jubilæum	243	Betydningen af Inspiration	254
Ungdomstævnet i Esbjerg i		Er Gud en Person eller	
Pinsen	243	Immanens.....	256
Den Danske Mission	246	Oprindelig Synd.....	258
Den Norske Misjon.....	248	Kronet med Herlighed.....	259
Søndagsskolen.....	249		

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: **HOLGER M. LARSEN**,
Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: **MILTON H. KNUDSEN**,
Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bordings.